

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yekta ★ ★ *Kopan* Kara Kedinin Gölgesi

4. BASKI

♥ can
öykü

YEKTA KOPAN
KARA KEDİNİN
GÖLGESİ

© 2005, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Desenler: Temür Köran

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2005

4. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: Temür Köran

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-3388-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

YEKTA KOPAN KARA KEDİNİN GÖLGESİ

ÖYKÜ

♥can

Yekta Kopan'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Fildişi Karası, 2000

Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri, 2001

Yedi Derste Vicdan Muhasebesi, 2003

İçimde Kim Var, 2004

Kara Kedinin Gölgesi, 2005

Karbon Kopya, 2007

Bir de Baktım Yoksun, 2009

Kediler Güzel Uyanır, 2011

Aile Çay Bahçesi, 2013

İki Şiirin Arasında, 2014

İpekli Mendil (editör), 2014

Sakın Oraya Gitme, 2016

YEKTA KOPAN, 1968'de doğdu. Hacettepe Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. *Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri* adlı kitabı 2002 Sait Faik Hikâye Armağanı'na, *Karbon Kopya* adlı kitabı 2007 Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü'ne, *Bir de Baktım Yoksun* adlı kitabı da 2010 Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne ve 2010 Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer bulundu. Çocuk kitabı *Burun* 2009'da yayımlandı. Kitapları çeşitli dillere çevrildi. 2013'te *Aile Çay Bahçesi* adlı romanı, 2014'te *İki Şiirin Arasında*, 2016'da *Sakın Oraya Gitme* adlı öykü kitapları yayımlandı.

İçindekiler

Öylesine Sessiz.....	15
Kekeme	19
Kalos-eidos-scop	21
Enginarın Kabukları	25
Kırmızı Kurdele	31
Rüya Tabiri	33
Demiryolu	37
Radyo Mevsimi	41
Refakatçi	43
Karalama	44
Anons	47
Aura	49
Çıkılmaz Sokak	51
Kahkaha	55
Bedel	59
Nane Kokusu	61
Yanmaz / Yapışmaz	63
Temizlik	67
Sil Dürçmesi	69
Susam	73

Vahşi Batı	75
Belki.....	77
Kobay.....	79
Kâğıttan Kurbağa	83
Kestane	85
Uzak, Çok Uzak	87

TK

Bir huzursuzluk çöktü içime, dönüp ardıma
bakmak istedim. Bir söz düşmüştü peşime.
Günlerce, aylarca takip etti. Kaçmaya çalıştıkça
daha çok iz bırakıyordum peşimde.
Çay bahçeleri saklanmama izin vermedi.
Şehrin ağaçkakan tanımaz ağaçları,
ayak izlerimi ihbar etti. Kaldırım taşları tuzak
kurdu. Saklandığım köşeleri aydınlattı ay.

Bir gölge istediği kadar kaçır sanmışım.
Bir gölgeyi kim bulmak ister ki?
Hele bir kara kedinin gölgesini...
Ama o söz düşmüştü peşime işte.

Sonra bir an... Sonra o an...

Yüreğim ele verdi beni, hem de sevgimi
kullanarak. Eski bir şarkıda buluştuk sözle.
Uzak dur benden, dostlarım bu yaptığını yanına
bırakmaz, dedim... Senin hiç dostun yok ki, dedi,
biliyorsun bunu...

Ona yenilmemek için kalemimi aldım elime,
sözü sese döktüm.

Yazmayan kalem öldürür. Kan da kurur,
mürekkep de...

ÖYLESİNE SESSİZ...

Yıllardır bu evde oturuyordu; kapıcıya sormuştum bir keresinde, “Geldiğimde buradaydı,” demişti. Apartmanın girişindeki, paslanmış üç vidanın tuttuğu (dördüncü vida ne zaman, nasıl düşmüştü acaba?) mermer isim tabelasından söz eder gibi söylemişti bunu: “Geldiğimde buradaydı.”

İyice cılızlaşmış beyaz saçlarını küçük ama becerikli bir topuzla ensesinde toplardı. Çillerle damarların birbirine karıştığı ellerinden birini yumruk yapardı hep. (Sahi, hangi eliydi?) Ben sabahları işe giderken yaşlı bedeninden beklenmeyecek sertlikte adımlarla yürüyüşten dönüyor olurdu. (Başka ne için çıkardı ki dışarı?)

İki kere kapısını çaldım. İki bayram sabahında. Sadece iyi bir komşu olmak, apartmandaki yaşlı bir kadını sevindirmek değildi amacım. Merak ediyordum; kim olduğunu, neden bu kadar yalnız olduğunu, kapısının neden hiç çalınmadığını. Açmamıştı kapıyı. İçeride olduğunu biliyordum; nefesini duyuyordum. Kapıya kadar gelmiş, göz deliğinden bakmış, eli kapının koluna gitmiş, birden duraksamıştı. Nefesini tutmuş, kapının önünde sabırsızca beklediğim o yarım dakikalık zaman içinde sayısız anıya açmıştı belleğinin kapılarını.

Bir karartma gecesi. Kuru üzümle içilen çayın tatsızlığı. Lisedeki kızlar. Şarap rengi deri cildi ve küçük kilidiyle, yastık altında saklanan şiir defteri; bir gün evdekilerin eline geçer korkusuyla, aşk şiirlerinin Almanca yazıldığı defter. İlk aşk; edebiyat fakültesindeki hocası. Evlilik; oğlumuz avukat olacak malumunuz. Mavi patiklerini giymeden düşüp giden ilk bebeği; tek oğlu. Sonra kızlar. Ilık bir mayıs sabahı, polisin kapıyı kırıp saçından sürükleyerek götürdüğü büyük kız. Serin bir eylül akşamı yurtdışına kaçtığı haberinin gelişi. Gelmiyor artık; gelemiyor. Evlenmedi; sevemiyor. Küçük hemen evlendi oysa. "Bir çocuk yeter," dedi; bir torun. Elleri kadar çilli bir torun; resmine bakarak boncuktan bilezik yapıyor ona. Akideşekerini sevmiyor torunu; neyse ki patatesli gözlemeye bayılıyor. Yılda bir kere geliyorlar yaşadıkları uzak şehirden; fazla fazla yaptığı gözlemeleri paket yapıp veriyor yolluk niyetine, istemiyorlar.

Kocası yanında yatarken uykusunda öldü. O sabah her zamankinden geç uyanmıştı, “Ne oldu bu sabah bana, üstüme ölü toprağı serilmiş gibi uyumuşum bu saate kadar?” demişti. Kocasından ses de, nefes de gelmeyince canı acımış, az önce yaptığı benzetmenin siniriyle bir-iki saniye gülüp sonra içi çekilene kadar ağlamıştı. Kimseye anlatmadı o bir-iki saniyelik gülüşü.

Açmamıştı kapıyı. Her iki gidişimde de. Bir keresinde de sabah yolunu kesip konuşmaya karar vermiştim. Ne diyeceğim bile ezberimdeydi: “Teyzeciğim, uzun zamandır komşuyuz ama daha tanışamadık bile, bir ihtiyacınız olursa, saat kaç olursa olsun...” Ama yumruk yaptığı elini sallayarak (hangi eliydi acaba?) hızla önümden geçerken çekinmiştim onu durdurmaya. Hem kim set çekebilir ki öylesine güçlü akan bir ırmağa?

Tatil dönüşü aşağıdaki bakkaldan öğrendim öldüğünü. İki gün kapısına bırakılan ekmeği almayınca kapıcı şüphelenmiş, yöneticiye haber vermiş. Çilingir getirip açtırmışlar kapısını. Yatağındaymış. Uyur gibi. Saçları toplu, üstünde beyaz bir gecelik, başucunda bir çene bağı, bir bıçak, bir kitap. Akrabalarından gelen olup olmadığını, eşyalarının ne yapıldığını sormadım. Öğrenmek istemedim. “Bir de kedisi varmış, zavallıyı bulduklarında ayakucunda oturuyormuş,” dediğinde bakkal, şaşırıp ürperdim. Bunca yıldır, o evden bir kere bile kedi sesi duymadığıma emindim.

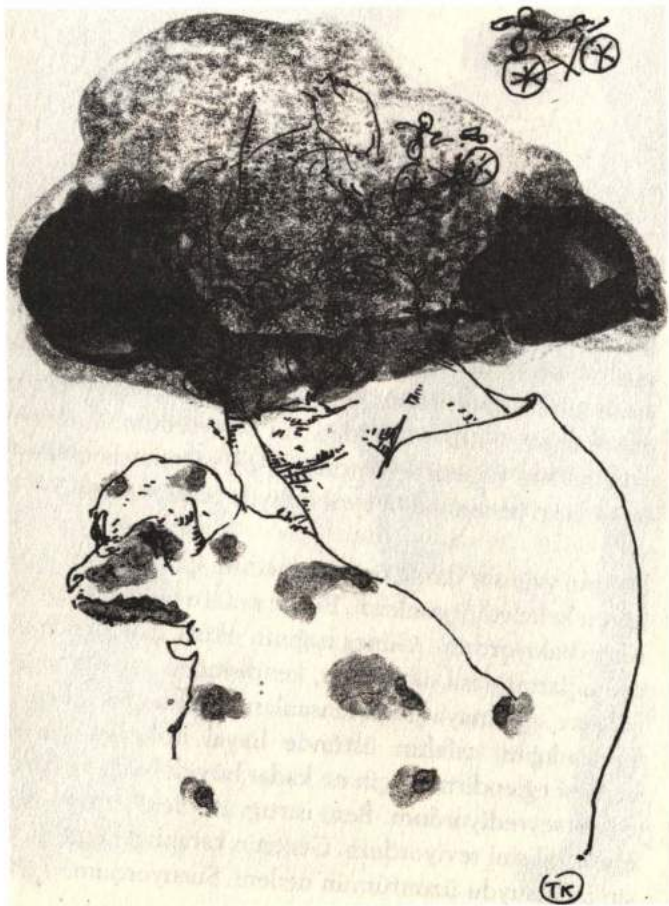

KEKEME

Günlerce yağmur yağdı, önemsemedim. Çünkü tam da aşkımın kekeleydiği günlerdi. Belki biraz da bu yüzden, sadece kendime bakıyordum. Yağmurun gökten yere yaptığı yolculukta uğradığı duraklar değil de, bana geldiğinde nasıl yorgun durduğu ilgilendiriyordu beni. Yağmur damlasını değil, bana geldiği ânı seviyordum. Üzüntümün nedeni yağmurun dinmesi değil, yağmur damlasının buharlaşıp bedenimden ayrılmasıydı. Susuyordum.

Bir gün yağmur dindi, önemsemedim. Çünkü tam da aşkımın kekeleydiği günlerdi. Bence sadece bu yüzden, çevreme bakıyordum. Güneş ışığının okula giden çocukların saçlarını nasıl okşadığını, kendisinden kaçıp gölgelik bir yere sığınmaya çalışan insanları kucaklamak için nasıl kovaladığını, asfaltın üstünde hayal bulutları yaratıp herkesi eğlendirmek için ne kadar büyük bir çaba harcadığını seyrediyordum. Beni ısıttığı ânı değil, güneş ışığının kendisini seviyordum. Gecenin karanlığı değil, güneşin uykusuydu üzüntümün nedeni. Susuyordum.

Oysa kekeme bir aşk, aslında en çok konuşmak isteyen aşktır.

KALOS-EIDOS-SCOP

Kendime döndüm.

Yo, yanlış anlama. Bilirim kötücül sonuçlar çıkarırsın böylesi bir sözden. Kaçış değil oysa bu; sadece bir kendine dönüş. Çağrılmadan. İçine misafir olmak. İstenip istenmediğini sorgulamadan. Ne o? Gülmeye mi başladın? Haklısın, hep bunu yapmak istediğini söyledin bana ve ben önce davrandım. Sen her şeyi yeniden yazacak kadar cesursun, yine başarısın nasıl olsa... Oysa ben... Beni bilirsin: monolog, ada, çöl...

İçime baktım.

Orkestra şeflerinden korktum, bisiklete binemediğimi anlarlar diye. Deniz kenarında yürürken çorak bir karmaşanın adresini sormak şaşırtıcı gelmedi bana bugüne kadar. Daha doğrusu bir şeylerin şaşırtıcı gelmesi için özel bir çaba harcamadım. Güvenilir kaynaklara güvenmemenim, birtakım insanlara güvenilmez kaynak rolü yükleyip onları incitmemek içindir. İnsanın önce kendisine dokunması gerektiğini düşlediğim her gece birileri “göğüslerini” çaldı yastığımdan. Göçebelerden şüphelendim, çocukken “şans, kader, kısmet” satmayı başaramadığım istihbaratına ulaşırlar diye. Bir şeylerin üzücü gelmesi için özel bir çaba harcamadım oysa. Özel ve genel çabalar arasındaki farkı da pek düşünmedim zaten. Sadece ayaklarımın altından kendi yağmurum aksın, diye dimdik durmaya çalıştım. Kendi gökkuşağım olabilir miydi başka türlü?

İçimden dışarı baktım.

Arabalar geçiyordu yoldan. Sarı arabalar. Sarı arabalar-
daki sarı insanlar. Hepsini görüyordum. Yağmuru anım-
satıyordu bana bu tek renkli sergi. Uzun bir borunun
ucundan süzölüyordu kumun yeni şekli ve sarı dünyanın
ayrıntılarını görmem için bana bir sürü yeni kapı açıy-
du. İçimdeydim ve dışarıyı görebiliyordum. Biraz bula-
nık, biraz sarsak. Yo, sakın kızma bana, kafanı kaşıtırmak
için böyle söylemiyorum; inan bana, böyle görüyorum.
Çünkü senin delice sevdiğin o sarı dünyaya içimden ba-
kıyorum. Yüreğimin camdan olduğunu şu an anlıyorum.

ENGİNARIN KABUKLARI

Sinemanın önünden geçerken çıkıyor karşıma. Ne sağından geçebiliyorum ne de solundan; tam yolumun ortasında. Elindeki biletleri gösteriyor, filmi sana sormadan seçtiğim için özür dilerim, diyen bakışlarla.

Aceleyle içeri giriyoruz. Girişteki afişlere, resimlere bakmak istiyorum ama film başlamak üzere. Beni biraz daha hızlandırmak için olsa gerek, elimi tutmak istiyor. Koluma giriyorum. Hemen dirseğini kırıp elimi, gömleğinin bir kıvrımı yapıveriyor.

Yer göstericinin üstünde kareli bir önlük var; mutfak perdelerim geliyor aklıma. Yine de patlamış mısır kokusunu bastıramıyor, kavrulmuş soğanın yoğun buharı.

Yerimize geçerken gençten bir kıza srtnyor etekli-
ğim; sıyrılıyor. Karanlık örtüyor dizkapaklarımı.

Gelecek filmlerden parçalar gösteriliyor: dövüşen adam-
lar, çarpışan arabalar, kucağındaki bebeğı öpen bir kadın,
kucağındaki kadını öpen bir adam... Gelecek film ne za-
man gelecek, bilmiyorum.

Film başlıyor. Avuç ilerim terli. Gözucuyla yan koltuğa
bakıyorum. Yüzüne değıl, st düğmesi açık gömleğinden
boynuna. İçinde fanila yok galiba. Perdeden fışkıran g-
neş ışığı bakışımı ele veriyor. Nemli ellerimi kavuşturu-
veriyorum kucağımda.

İki tane adam var; biri çok yakışıklı. Ama ben hep kadının çıktığı sahnelerde heyecanlanıyorum. Kadın gülüyor teni kadar beyaz dişleriyle.

Bana doğru eğiliyor. Birbirine geçmiş parmaklarım çözülüyor. İyice yanaşabilmek için bacak bacak üstüne atıyor. Altta kalan paçasını hafifçe çekiyor. Pantolonunun ütüsü bozulmayacak. Tek çizgi. Keskin.

Kadın aniden adama sarılıyor. Yakışıklı olmayan adama. Dengelerini kaybedip orta sehpasının üstüne yuvarlanıyorlar. Sarı vazo yere düşüyor, paramparça oluyor. Sabah çiçeklerimi sulayıp sulamadığımı hatırlayamıyorum.

Altyazıları okumayı unutuyorum; aklım, geçen yıl aldığım bluzda. “Keşke onu giyseydim,” diye geçiriyorum içimden. Bluzum sedef düğmeli; camgöbeği. Sinemanın karanlığında bile parlayacak kadar camgöbeği.

Perde kararıyor, loş ışıklarla aydınlatılıyor salon. Ara veriyorlar bize sormadan, bana sormadan. Dışarı çıkıyoruz. Bir sigara yakıyor, çakmağının ölgünleşmiş ateşine iyice yaklaşarak. Gözünü kapatıp ilk nefesin dumanını içine çekerken ben, sigaranın sarı filtresine bakıyorum. Islatmamış.

Duvardaki afişte sarışın bir kadın var. Çıplak. Teni çok beyaz.

Gonk çalışıyor. Üç kere. Kuş ötüşlü kapı zili gibi değil. Boğuk. Heyecanlandırıcı.

Salonun karanlığına doğru yürüyüşüne bakıyorum arkasından. Ensesinden beline süzülen ter, ince bir iz bırakmış gömleğinde. Avuç içlerimi kuruluyorum eteğimin kenarlarında.

Dışarıdayım. Sokak satıcılarına bakarak yürüyorum. Şişman gülüşlü kadının tezgâhındaki küçük torbalarda ayıklanmış gül yaprakları, soyulmuş incirler var. Oldum olası reçel sevmem. Kaç yıldır turşu da kurmadım zaten.

Filmin ikinci yarısında neler olabileceğini düşünüyorum. Yakışıklı adamın yüzü canlanmıyor hayalimde. Sadece kadının gülüşü, bembeyaz gülüşü.

Tam köşeyi dönecekken enginarları soyup çanaklarını limonlu su dolu leğene, yapraklarını çiçek desenli eteklerine atan kadının ellerinde görüyorum, ellerimin ne kadar karardığını.

KIRMIZI KURDELE

Biz de çocuktuk.

Sütün mayalanarak yoğurt yapılması kadar şaşırtıcı bir annelikteydi ilkokul öğretmenimiz. Minik şarkıları, okumayı belleten fişleri vardı. Çıkışları hep kendineydi, bize yumuşacık inişleri vardı. Elinin buz gibi bir sevişi, sesinin sırtımıza havlu koymaktan uzak bir titreyişi vardı. Ama vardı.

Bir de ödevleri vardı. O ödevleri verişi vardı. Ödevlerin bizden geri gelmeyişi vardı.

Geçenlerde ruhuma sıkışmış bir ödevi kustum çalışma masamın üstüne. Yapılmamış bir ödev; bir soru. Uzun uzun düşündüm ve cevabı buldum geç de olsa: Hafızadan silinen her anı, biraz daha özgürleştiriyor insanı...

RÜYA TABİRİ

Seninle rüyaya yattık...

Gözlerimi öylesine huzurlu kapattım ki geceye bilemezsin. En sonsuz öpüşlü senaryonda beni peliküle kazıyabilmen için bütün damarlarımı verdim sana. Başrol olmayacağımı biliyordum, her zaman başrol meraklısı bir saksofon olmama karşın. Daha önce yapılmışları yapabilecektim, sen benden yeniye istediğin halde. Ama bu kanatsız uçuş bile gözkapaklarımın neşesini engelleyemiyordu. Yüzümüzü ikiye bölmüştük; şimdi artık rüyalar da terleme zamanı.

Seninle kâbuslardan uyandık...

Yağmurmuş bizi ıslatan. Böylesinin daha iyi olduğunu söylemez miydin her zaman? Yağmurun rengi nedir, diye sorduğumda gülmez miydin yüzünün her yarısıyla? Ne zaman burnum ıslansa en sıcak kahkahaların dolaşmaz mıydı ensemden? En sessiz adımlarla dans etmeyi senden öğrendim, yalnızlığın hareketleri ezberindeydi. Ezberim zayıftır, öp beni... O kadar uzun bir rolün altından kalkamam, hayatının bir figüranı olarak sev beni. Maskelerimizi ikiye böldük; şimdi artık kâbuslara gülme zamanı.

Bir gölge dolaşıyordu aramızda mühür gibi ve bir tek o biliyordu görülebilecek bütün rüyaların tabirini. Uyuduk. Uyandık.

DEMİRYOLU

Trenler de nedense uğramıyor.
Neysel bunlar önemsiz ayrıntılar.

OĞUZ ATAY

Adam uyandı.

Geceydi ve soğuktu. Hiç kimseyi uyandırmadan, tedirgin etmeden ruhları, verdi kararını. Bildiklerini yastığının altında bıraktı, bileceklerine merakını kapattı. İşte, böylece açtı kompartımanın penceresini. Yağmur yağıyordu, “Yerler kupkuru,” dedi. Yorgundu, “Yardım istemez,” dedi. Aynalara bakamazdı, “Suretimde yaşıyorum,” dedi.

Adam baktı.

Gittikçe küçülen ayaklarını seyretti. Ellerini cebinden çıkaramadı, ya onlar da küçülüyorsa korkusuyla. Az ileride raylar boyunca çalışanları seyretti.

Adam yazdı:

İş içindeki vücudumu, iş içindeki beynimden ayırıp halatları toplamaya başladığımda en yakın arkadaşım, eprimiş pantolonunun cebinden çıkardığı düdüğün leblebisini titreştirmişti. Gecenin kendinden yankılı göğüne sonsuz bir çığlık bıraktığında içimizi bir tatlı huzur kaplamış, gece yarısı sofrasının çorba kokusu burunlarımıza oturmuştu... Un kavrulur, un yanar... Gördükçe sevgililerin yarım kalmış öpüşlerini, benim içim acı acı yanar. Gördükçe sevgililerin ruh değişim öpüşlerini, benim içim nefret dolar... Su ısınır, çorba kaynar... Kırmızı ışığın yeşile döndüğü an, bütün duygular aynı zemine basar... İşte yine öyle olmuştu. İşte yine onlar gazete kâğıtlarının güzelliğine dostluk katmaya giderken ben eksiliyordum. Hep böyle olmaz mı?

Adam anladı.

Pencereyi kapatıp yastığının altındakilere ulaşmaya çalıştı. Trenin beklenmedik hareketiyle dengesini kaybetti. Ellerini cebinden çıkarmak, camdaki aksine bakmak, süzülen yağmur damlalarını görmek zorunda kaldı. Hep böyle olmaz mıydı?

Tren ve adam ayrı yönlerde doğru hareket ettiler.

Geceydi ve soğuktu.

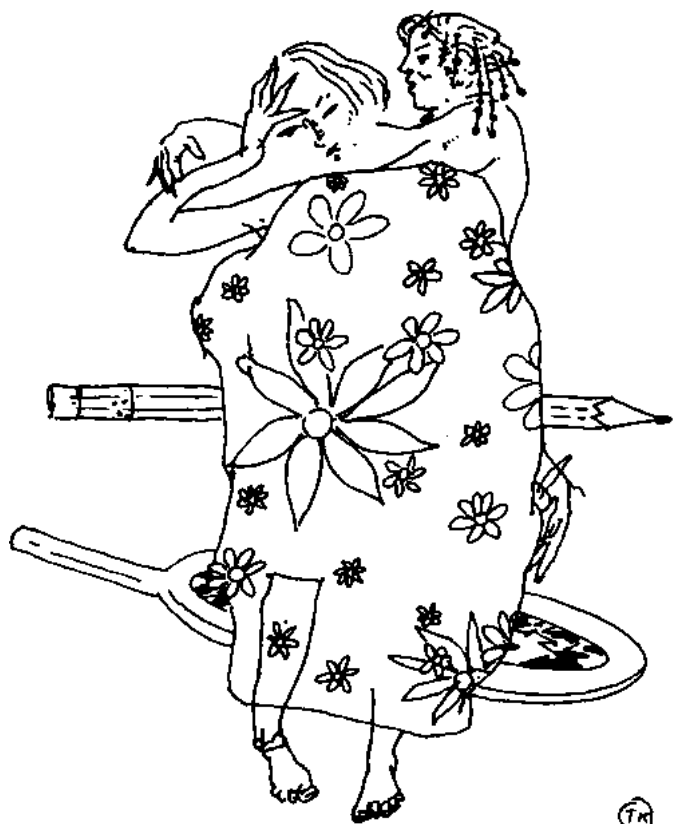

RADYO MEVSİMİ

Gri bir gökyüzünün altında, hangi tuvale akacağını bilmeyen suretler gibi duruyorlar.

Yaşlı adamın elinde adres yazılı bir kâğıt var. O küçük kâğıt parçasından uçak yapmaya çalışıyor, kat yerlerine sararmış tırnaklarıyla keskin izler bırakarak. Delikanlı uzaklara bakıyor; koyu kahverengi gözlerinin menzili, kâğıt uçaklardan daha uzun. Koskoca bahçedeki tek ağacın koyu kahve gövdesinde yorgun karıncalar yürüyor. Ağacın ölmesine karar verdiği bir yaprak, kısa sürecek yolculuğuna çıkmak üzere; daldan yere. Delikanlı ne yaprağı görüyor ne de karıncaları. Bahçenin dış dünyanın bakışlarından sakladığı evin tek açık penceresinden bir ses yükseliyor: radyo... Gençliğini unutmuş bir ses, ruhundaki labirentleri anlatıyor. Sakin; neredeyse mırıldanarak. Biraz daha tırmansa ses, göğün rengi değişecek.

Bulutların iç geçirip akmaya karar verdikleri anda, yaşlı adamla delikanlı eve giriyor; radyoyu kapatmak için...

REFAKATÇİ

Gözlerini açıyor. Tepesinde hayata yeniden yazılmayı reddeden beyazlıkta bir ışık var. Elleri yeryüzünü okşayan sonbahar yağmurlarıymışçasına yatağın yüzeyinde dolaşıyor; aklıktan çöplüklere dadanmış martı renginde bir muşamba... Annesinin anlattığı masal geliyor aklına. Belki de yeşil bereli orman cüceleri, yıllar öncesinden gelip doğurgan nehirlerde yıkamaya götürdüler, o çok sevdiği papatyalı çarşafı. Gözlerini kapatıyor.

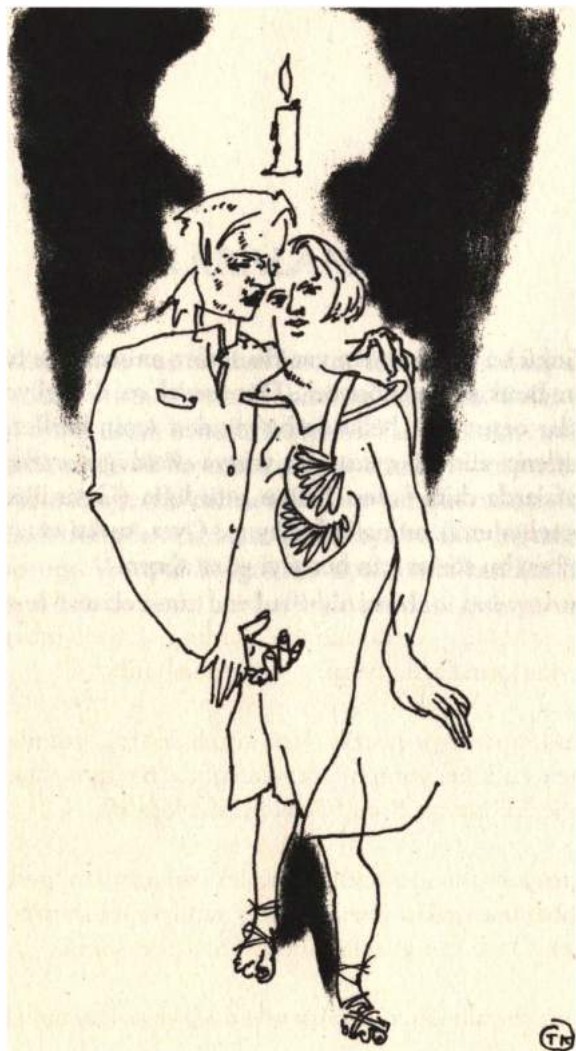
Gözlerini açıyor. Çevresinde kablolar, hortumlar, hayatı yeniden yazmayı reddeden kalemler var. Önce babası, sonra annesi, şimdi de... Saçları, kaşları... Kendisinin değil artık. Uzun bir yürüyüşe çıkmak istiyor; itemiyor ufuk çizgisini ötelere. Aynalar parçalıyor yüzünü. Çoğalıyor. Kimse daha çok parça alacağım, diye çırpınmamalı; birinin yüreği, diğerinin elinde atıyor... Bu damarlar ne zaman, nereye vuruyor; anlayamıyor. Gözlerini kapatıyor.

Gözlerini açıyor. Yataktaki yorgun bedene bakıyor. Uyumuş. Sözler derin bir iç çekmeyle dökülüyor ağzından: Yoruldum başkalarının ölümünü ölmekten.

KARALAMA

Bu sözler zaten var. Sözleri benim için farklı kılan, anlamlı kılan, senin elyazınla yazılmış olmaları. Belki de bunlar senin değil, benim fikirlerim. Bir öykünün notları, asla bitmeyecek bir romanın giriş cümlesi, yetiştirmek için uykusuz geceler demlediğim bir yazının taslağı. Karalama defterinden çaldığım şu sayfaya bakarken bunları görüyorum. Ve nasıl Borges her uyanışında kendini hatırlıyorsa ben de senin her harfinde kendimi buluyorum.

Çünkü bu sözler zaten var. Bu sözler, anlamlarını bir kenara bırakıp bana dönecek (Dönüşecek mi demeliydim?) kadar cesur. İşte, belki de bu yüzden senin harflerine, o harflerin elinden çıkma bir yazıya döndüğü sayfalara, o sayfalarda dilin kölesi haline getirdiğin (Getirdiğim mi demeliydim?) tutkuyla bağlıyım. Oysa, tutku cinayettir. Ve ben bu sözler için her şeyi göze alırım.

ANONS

Mumlar... Tütsü... "Tüm zamanların en romantik şarkılarını çalan" radyo istasyonu...

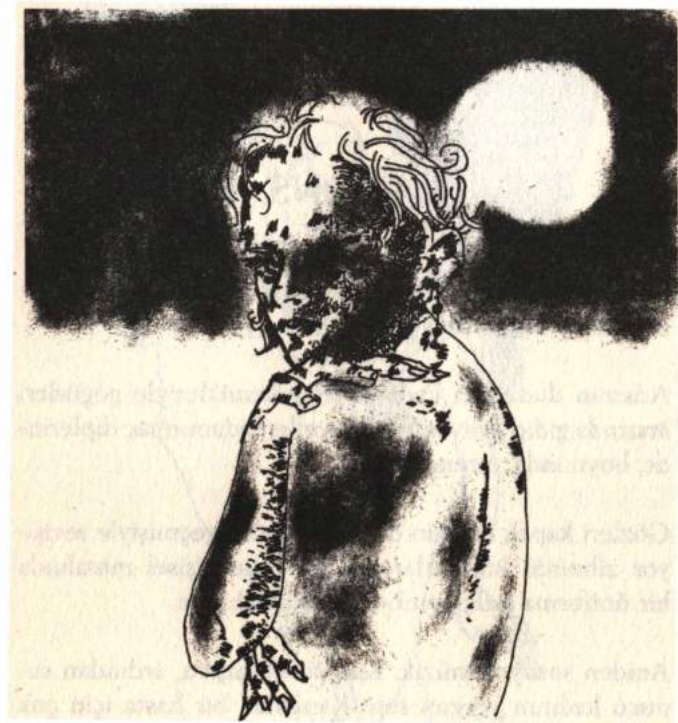
Adamın dudakları kadının leğenkemikleriyle göğüsleri arasında gidip geliyor. Kadının elleri adamın saç diplerinde, boynunda, omuzlarında...

Gözleri kapalı ikisinin de. Adam, tüm geçmişiyse sevişiyor zihninin koridorlarında. Kadının kişisel masasında bir üniforma asılı; pembe elbise dolabında.

Aniden susuyor müzik. Kısa süreli hışırtı, ardından sunucu kadının yorgun sesi: Kanamalı bir hasta için çok acele... Hastane. Kan. RH Negatif. Negatif...

Duruyor adamlarla kadın. Düşler sokağından gerçeklik otobanına keskin viraj. Geçmiş siliniyor, üniforma yırtılıyor. Önce kan gruplarını düşünüyorlar, sonra...

Sonra devam ediyorlar. Adamın dudakları, kadının elleri...

AURA

Zamanıdır kırık bakışlara sorumluluk yüklemenin.

Odalarına saklıyorsun gökyüzünden ödünç aldığın alevleri. Anılarına sayıyorsun çalıntı sevdaların kararsız bereketini. Kimyanı avucunda taşıyorsun yalan değil bunlar.

Güneşi ardına almış bedenini. Şeffafmıydın, için pırıl pırıl; bunu ben görüyorum. Buna ben göz yumuyorum. Matlaşıyorsun. Sesimi düşürüp yere, inanmanı bekliyorum. Dayadıkça başını kıyametin inançsız kahkahasına, zamanın zehir zemberek boşalıyor gözlerine. Bedenin güneşe küstah bir yolculukta; belki de yalan bunlar.

Birinci tekil şahıslar inceldikçe ışığında, çoğalıyorlar. Zamanıdır çocukların beslenme çantalarına yaşamlarını koymanın.

Bedeninin anayasasını aldatıp cırılçıplak giriyorsun geceye. Bunu bir ben görüyorum.

ÇIKMAZ SOKAK

Adam, hayatını koruyucu bir kılıfın içine soktu ilk kez o gece. Sonra bunun verdiği cesaretle şehrin sokaklarını dolaşmaya başladı. Kar yeni yağmıştı, yerler kaygandı. “Her aşkın ilk günlerinde duyguların kaygan olması gibi,” dedi içinden. Bu durumda aşk bir şehir, duygular da o şehrin her köşesine kadar uzanan sokaklar oluyordu. Bu benzetmesini sevdi; kendine güveninin arttığını hissetti.

Yürümeye devam etti. Her aşkın kaçış noktaları olduğu gibi bu şehrin de kıyıları vardı. “Demek ki aşkta aldatmadan sonrası boğulma,” dedi adam. Ama boğulacağı noktaya kadar aldatmanın görkemini hissetmeye devam edebiliyordu.

Sonra bir banka oturdu biraz soluklanmak için, tıpkı bir aşkın kısa süreli, kendini bilmez ayrılıkları gibi. Ayakları ağrıyordu, kalbi ağrıyordu. Şehir burnuna martı koktu, aşkın kokusu sindi burnuna. Kulağı üşüdü, bir dil değdi kulağına.

Kalkıp yürümeye devam etti. Gözlerini kapadı bir an için, yol onu nereye kadar götürürse düşünmeden gidebilmek için. Ayaklarının altında arnavutkaldırımlarını,

çukurları, çimenleri, kuru yaprakları, damarlarını hissetti. Gözlerini açmak gelmiyordu içinden ama... Bir an için bakmak istediğinde sonsuzluğunda asla uçamayacağı gökyüzüne... Kocaman, karanlık bir duvarla karşı karşıya geldi.

KAHKAHA

Kar. Beyaz.

Kapüşonlu kırmızı kabanının pamukhelva rolü verdiği kız, çevresindeki karları kürüyor. Bir nefeslik alan çabası...

Karşı kaldırımda bir adam. Ağzında beyaz filtreli bir sigara. Kibritlerin rüzgâr sevmezliğine aldırmandan yakmaya çalışıyor. Bir daha, bir daha, bir, bir...

Kız görüyor bu akıntıya kürek çekişi. Aldırmıyor. Nefes almalı; kürüyor...

Rüzgârla savrulan bir kar tanesi geliyor uzaklardan. Yere doğru süzülüyor. Kızın biraz sonra düşeceğini, kırmızı kabanının kapüşonuna kadar kara bulanacağını, ilk olarak o küçük, altıgen yıldız anlıyor.

Tam da yanmışken kibritlerden biri, adamın gözü kayıveriyor kızın yerdeki bedenine, beyaz benekleri daha da belirgin kılan kırmızı kabanına, poposunu ovuşturan sol eline. Midesiyle ciğerleri arasında saklanmış bir kakhaha nefesi yükseliyor ağzına doğru; tutamayacak kendini, gülecek.

Kız, adamın yüzündeki gevşemeyi görüyor. Kibrit, ömrünün uzun olmadığını kanıtlamak üzere.

Adam, kahrkahasına engel oluyor. “Düşene gülünmez,” diyen büyükleri geliyor aklına. En çok da babası... Ortası bitişik kaşlarını çatarak, “Düşene gülersen, bu beşkardeş de sana güler,” deyişini anımsayınca titriyor.

Adam tam o kahrkaha nefesini yerine yollayacakken kibrit sönüyor; başparmağı ile işaretparmağı yanıyor. İki parmağın acısı, beşkardeşin derdi oluyor...

Kız yattığı yerden, adamın rüzgâra rüzgâr katmak için sallanan eline, nice büyüğün karşısında suçlu duruma düştüğü için utançla kızaran yüzüne bakıyor. Gülmeye başlıyor.

Beyaza bulanmış kırmızı kabanın daha da belirginleştirdiği kahkahayı görünce rahatlıyor adam. O da gülüyor.

Kar kürenmiyor. Sigara yanmıyor. Bir daha birbirlerini hiç görmüyorlar. Ama o anda içlerinde hapsettikleri kahkaha nefeslerini özgür bırakacak kadar uzun süre gülüyorlar hallerine.

BEDEL

Sıcaklığın, bütün ağırlığıyla yaprakların üstünde oturduğu günleri geride bıraktık...

Soğuğu önce ellerimde hissediyorum. Tam o anda bir çiçeğin yapraklarının dona çektiğini biliyorum. Solucanlara yem olmamak için kendimi kasıyorum. İçimde bir perde titriyor, yüreğim perde perde sesleniyor güneşe. Bir taraçada oturup biraz kırık dökük bir Türkçeyle şarkı söylemek istiyorum. Burnuma kondukça kar taneleri, sevdiğimi, usturadan korktuğumu ve hatta şişimin geldiğini bile unutabilirim. Seni benden koruyorsam senden korktuğum içindir...

Soğuk yavaş yavaş bedenime yayılıyor.

NANE KOKUSU

Sonra aniden çocuklu bir kadın çıkageldi. Azıdışımla dilimin arasına sıkıştırdığım taze nane yaprağını büyük bir keyifle emmeyi bir kenara bırakıp çocuğu seyretmeye koyuldum. Gözlerini hiç kırpmayacak kadar cesurdu. Oysa ben, korkularım bana gür sesle şarkılar söylemeye başladığında nefesimi burnumun içine hapsedip gözlerimi kapamayı, sonra ısınan havayı yavaş yavaş bırakırken gerçeklere gözümü açmayı çok severdim. Ben çocukken çığlık atmaktan korkardım; nefesimin yanına hapsettiğim bir sürü çığlığım vardır. Çocuğu seyrederken kimse duymadan çığlık attım; nefesim nane kokuyordu.

Sonra aniden çocuklu bir kadın konuştu. Gözlerini kırpmıyordu. Nefesini aradım; yoktu. Nereye hapsetmiş olabileceğini düşünürken kokladım; kokmuyordu. Belki de, dedim kendi kendime, çocukluğunda mayosuyla birlikte güzelim denizlerden birinde çığlığını da düşürmüştür. Sormak istedim; sesim yoktu.

Sonra aniden çocuklu bir kadın gidiverdi. Her bir adımında pusulası hoş bir fark edişi gösterirken çocuğun kulağına çığlık çığlığa bağıırıyordu:

Çok uzakta bir yerde
Bir ses bir sesi arıyor.

Sonra azıdişimle dilimin arasına sıkıştırdığım taze nane
yaprağını büyük bir keyifle emmeye devam ettim. Mev-
sim yazdı; ben yazdım.

Ağzımı bir açtım, bütün camlar kırıldı.

YANMAZ / YAPIŞMAZ

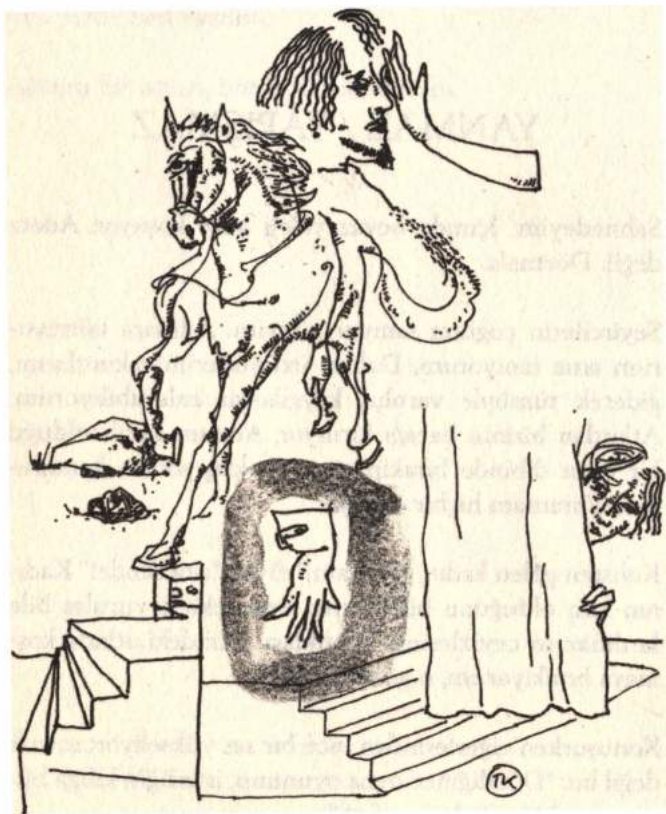
Sahnedeyim. İçimde beyaz yeleli atlar koşuyor. Adeta değil. Dörtnala.

Seyircilerin çoğunu tanıyor gibiyim. Adlarını bilmiyorum ama tanıyorum. Dahası üzüntülerini, sıkıntılarını, giderek tümüyle varoluş kaygılarını anlayabiliyorum. Atlardan birinin bacağı kırılıyor. Adımın kazılı olduğu bir taşın dibinde bırakıp onu, uzaklaşıyorum kendimden. Vuramam hiçbir canlıyı.

Kulisten gelen kadın, “Tamam,” diyor, “sıra sende!” Kadının kim olduğunu biliyorum; ama çekiçle vurulsa bile kırılmaz sır cevizlerinin kabukları. İçimdeki atlarla koşmaya bırakıyorum, o güzelim adını.

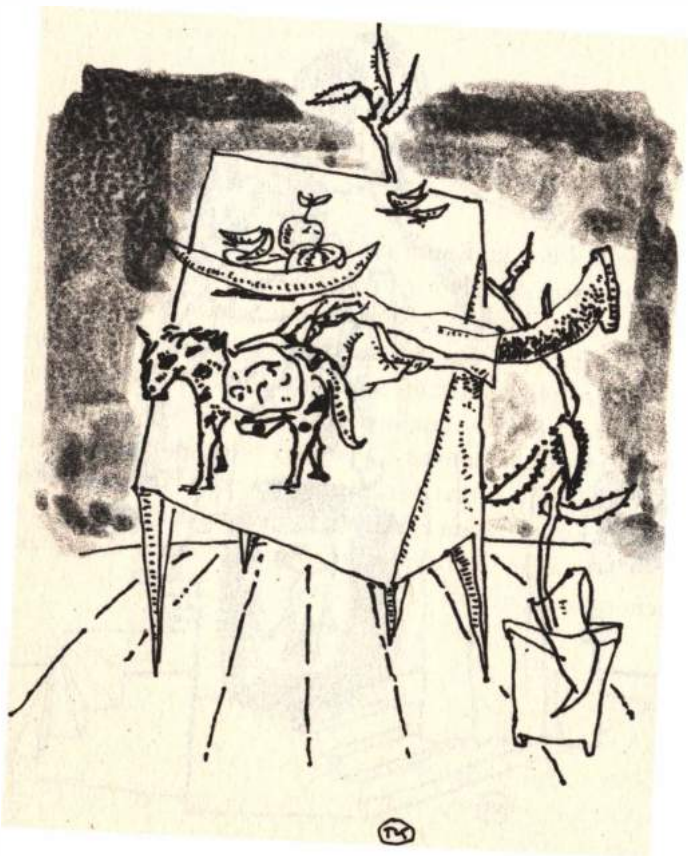
Konuşurken ciğerlerinden ince bir ses yükseliyor; müzik değil bu: “Dilediğince oyna oyununu, istediğin kılığa bürün, istediğin sözleri sarf et.”

Seyircileri gösterip, “Ya beğenmezlerse,” diyorum, “ya beğenmeyip kokmuş sebzeler, çürümüş meyveler fırlatırlarsa sağıma, soluma?” Bir at kişniyor; bacağı kırılanı geride bıraktığımızı yeni fark etmiş gibi.

“Bunu sorun etme,” diyor, saç elinin dışını, yumuşak bir dokunuşla yanağımda gezdirirken, “Teflonla kapladık seni, artık hiçbir şey yapışmaz bedenine.”

Kişnesem herkes duyacak, biliyorum. Susuyorum.

TEMİZLİK

Düzenli bir oda. Kadın portakalları, elmaları, mandalinaları soyup dilimlemiş, melamin bir tabakta orta sehpa-sının üstüne bırakıyor. Kül tablasını, tabağa göre simetrik yerleştiriyor. Sehpanın üstündeki küçük biblonun tozu-nu alıyor eliyle. Her iki sağısında küfeler olan bir eşek biblosu. “Eşek gözlüm, diye severdi beni,” diyor içinden. Seven kimdi bilemiyor. Kadın neden toz aldığını bilemi-yor. Ellerindeki tozu, bir usturanın keskin yüzüne teslim etmek istiyor. Sonra korkuyor. Kadın anılarını kanatmak-tan korkuyor. Portakallar buruşmuş, elmalar sararmak için sabırsız.

SİL DÜRÇMESİ

Toplantı odasından alı al moru mor çıktı. Kapı yavaşça yan masasında çalışan adamın delimsirek kahkahasının üstüne kapandı. Derin derin nefes almaya çalıştı; alamadı.

Lavaboya koştu hemen; tuvalet demeye utanırdı. Aynada kendine baktı; belinden aşağıyı görebilmek için kuğu gibi uzattı boynunu. Sabahın köründe kalkıp nasıl da uğraşmıştı, kendini güzel hissedene kadar. Oysa beyaz bluzu, yüzündeki utancı daha da belirginleştirmekten başka işe yaramıyordu şu anda.

Bir ay kadar önce arkadaşlarıyla balık yemeye gitmişti. Çöpçatanların tanıştırmak istediği bir “bey” de vardı masada. İlk kez orada başına gelmişti. Adam, balıklar hakkında fasiküllerce bilgi sıralamaya başlayınca bir şeyler söylemek istemiş, “Çipuranın tavaşı güzel olmaz ki,” diyecekken, “Tıpuranın çavası,” deyivermişti. Gülmüştü masadakiler. O da katılmıştı kahkahalara; bir eliyle ağzını kapatarak.

Çekirgenin ikinci sıçrayışı, bir telefon konuşması sırasında oldu: “Çalda fıktı,” dediğini fark etmeden hararetli hararetli sürdürdü konuşmasını. Teyzesinin kızı fal hikâyesini bir kenara bırakıp, bu dil sürçmelerinin psikolojide bir karşılığı olduğunu ama ne dendiğini anımsayamadığını söyledi. Aceleyle kapattı konuyu; akrabalarının arasında adının deliye çıkmasından korkuyordu.

Aynada uzun uzun baktı yüzüne. İşyerinde günlerce nasıl alay edeceklerini düşündü. Çekirgenin üçüncü sıçrayışı en uygunsuz yerde olmuştu.

Bluzunun yakasını düzeltirken, böyle soyadı olan bir çocuğa, böyle bir ad koydukları için patronunun annesiyle babasına sessizce küfretti.

SUSAM

Ben çok kişinin cesaret edemeyeceği bir şeyi yapıyorum, dedi kız.

Anlıyorum, dedi ođlan.

Bunun karşılığında takdir görmeyi beklemek en doğal hakkım, dedi kız.

Anlıyorum, dedi ođlan.

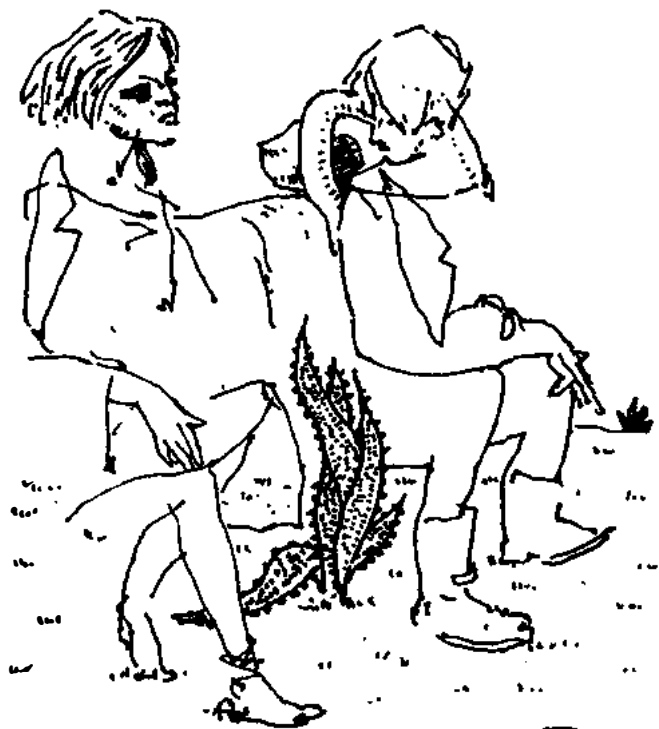
İnsanlar küçük korkular beslemeye devam ederken ben cesurca yürüyorum, dedi kız.

Anlıyorum, dedi ođlan.

Ben varım, dedi kız.

Anlıyorum, dedi ođlan.

Simitleri bitene kadar konuştular. Kurřuni gökyüzü, bir başka güne dönerken her şey ayna kadar gerçektir ve ellerine susam bulaşmıştı.

TKC

VAHŞİ BATI

Vahşi Batı'da bir gün... Güneş tam tepeye yükseldiğinde kahraman şerif, kendisinden intikam almak için kasabaya gelen haydut çetesiyle çatışacaktır. Sadece kendisine ait olmayan bu savaşta, bütün kasaba halkı onu yalnız bırakır. Sahip oldukları gücü birleştirmekten, farklı nedenlerle korkarlar. Bir başka kasaba halkı ise kötü adamlarla savaşmak istemekte ancak ne yapacaklarını bilmemektedir. Bu yüzden, eski haydutlardan oluşan yabancı bir güçle anlaşma yaparlar. Her iki kasaba halkının da tek isteği, kaba güce karşı direnmek, sahip olduklarını korumak ve ait oldukları yere sahip çıkmaktır.

Vahşi Batı'yı anlatan öykülerde, savunmasız halkın sorununu iki güç çözebilir: kasabayı ya da kasabadaki dalavere-leri avucunun içi gibi bilen dürüst şerif ya da her şeyden habersiz olmasına karşın gözüpeklik ve hızla kimse-nin eline su dökemeyeceği gizemli yabancı.

İçimdeki vahşi batıda... bir sorun vardı ve ancak sen çözebilirdin. Sorunum, senin bu sorunu çözmek için hangi kimliği seçeceğini bilmememdi. Sen, ruhumu avucunun içi gibi bilen bir şerif gibi davranmaktansa kasabaya gelen gizemli yabancı olmayı yeğledin.

Ve sonunda... Vahşi Batı'yı anlatan öykülerde sorun çözüldükten sonra şerifler kasabada kalır, gizemli yabancılar geldikleri bilinmeze dönerler.

Peki, bir yabancı gibi davranmak istedikleri halde kalmak zorunda olanlar ne yapar?

BELKİ

“Bir başka günün sabahı,” yazarak başladığında, en az bahsedeceğin sabah kadar önemli bir başka sabahtan yola çıktığını sezdirmek istersin aslında. Önemli olan sezdirmek istediğini, istemediğine inandırarak sezdirmektir belki de. Bir başka günün sabahında tembelleştiğini ve ağaçların sana huzurdan çok gerginlik verdiğini hissedersin. Önemli olan ne hissettiğinden çok, neler hissedebileceğindir; ama sen burada işin kolayına kaçarak hissettiklerinin muhasebesini yaparsın.

Bir başka günün sabahında, aslında seni ilgilendirenin sabahlar değil zamanı sınırlanmamış, adlandırılmamış birliktelikler olduğunu tekrarlarsın yüksek sesle. Sesin önemi var mı? Ses. Aslında istediğin, birlikteliklerin neler hissettirdiğini sezdirecek bir muhasebe yapmak değildir. İşte o noktada yerli ya da yersiz bir “belki” yapıştırırsın yazıya. Bu, tembelliğinin ve sessizliğinin en beter kanıtıdır. Belki, ses değildir.

KOBAY

Çocuğun kulağından akan kan, kir topaklarına takılıyor, pıhtılaşıyor.

Terlemiş; belki heyecandan, belki korkudan. Burnunu çekiyor, ama ağlamıyor.

“Yetti artık bundan çektiğim,” diyor ustası, “memleketlim olmasan, Allah yarattı demez kemiklerini kırardım!” Çocuk, babasıyla ustasının arasında esintiyle savrulacak bir yaprak.

“Rezil etti beni cümle esnafa, yandaki hırdavatçıdan fare kaparı çıalmış yine,” derken babasına doğru itiveriyor çocuğu.

“Bizde de huzur bırakmadı bok herif,” diyor baba, “evin sağına soluna leğenler koyuyor, altlarına peynir yerleştiriyor; neymiş, fare yakalayıp besleyecekmiş; manyak mıdır nedir?”

Usta, “Kurşun döktürün,” diyor, “göz varsa göz çıksın, yoksa geçce kalmaz biri gözünü çıkarır zaten.”

Kemerini bir hamlede sıyrıyor baba. Çocuk, kabalarına yediğı bir tekmeyle evin içine yollanıyor. Usta, gitme zamanının geldiğini anlıyor. Tespihini arıyor omzundaki ceketin ceplerinde; oğlanı sürüklerken kopup dağılmasın diye atölyenin tezgâhında bıraktığını hatırlamıyor.

Çocuğün, kuyruksokumundaki sızı dişetlerini kamaştırırken, “Keşke herkesin sırtında şaklatabileceğim kırbaç gibi bir kuyruğum olsaydı,” dediğini ne babası duyuyor ne de ustası.

KÂĞITTAN KURBAĞA

Tanımıyorum. Ellerini, gözünü, gülüşünü, yürüyüşünü hayal bile edemiyorum. Edemem. Herhangi bir bilgiyle donatılmış değilim, zavallıyım. Gecenin, gerçeği değiştirmek isteyen ışıkları, gerçek zamanla hayal zamanı arasında köprü kurmaya çalışıyor. Artık, mevsim diye bir şey yok. Zavallı annem, kışlıkları ne zaman kaldırması gerektiğini tespit edemiyor; bahar temizliği hak getire.

Tanımıyorum. Boşlukta yüzüyorum; konyak bardağına düşmüş sinek gibi. “Yeşil, mavi ya da kırmızı bir gerçek olabilir mi,” diye soruyor bana ilkokul arkadaşlarım. “Ben sizi tanımıyorum ki,” diyorum. Kimse ağzımdan laf almayacak. Gerçek bende gizli kalacak. Çünkü hayal zamanıyla gerçek zaman arasında kaç saat fark olduğunu bir tek ben biliyorum. Bilgeyim, zavallıyım.

Siz kâğıttan kurbağa yapmayı biliyor musunuz?

KESTANE

Soğuk, kestaneci çocuğun çatlamış ellerine saldırıyor ama yüzündeki mutlu gülümsemeyi yok etmeyi başaramıyor. Küçük kesekâğıtları, büyük kesekâğıtları, el terazisi, gram-lar, kepçe ve en çok da sıcaklığı gördükçe ateşli bir sevişme-ye hazırlanırcasına kabuklarını terk edip çıplak kalan kestaneler, bu sert eller tarafından kırılgan bir keyifle okşanıyor. Kestanecinin kararlı gülümsemesi, içimin fırtınasını büyük bir ustalıklarla dindiriyor. “Yeni bir yıl geliyor abi,” diyor. “Öyle,” diyorum, “öyle, ama ben bir öncekini bitir-medim henüz.”

Kestane sonsuz bir öpücük gibi ağızda dağılırken arkama dönüp yürüyorum. Kısa sürecek bir şarkı yeterli bana, uzun değil çünkü yolum.

72

UZAK, ÇOK UZAK...

Ay, bir daha hiç doğmayacakmışçasına parlıyor, karayolunun kenarındaki küçük köyün göğünde. Bu gece dünyanın başka hiçbir yerini, böylesine aydınlatmadığına yemin edebilirim. Tanıklığıma güvenin...

Gençten biri, yol kenarındaki evin önünde oturmuş yıldızları seyretmekte. “Keşke,” diyor içinden, “ay bu kadar parlak olmayaydı da daha çok yıldız sayabileydim.” Arada bir tek gözünü kırpıp parmaklarının arasına sıkıştırmak ya da sigarasının ucuyla yakmak istiyor yıldızları. Gencin neler düşündüğünü duyabiliyorum da, yıldızların sözlerini anlayamıyorum. Oysa konuşuyorlar, biliyorum...

Aniden yoldan bir homurtu yükseliyor. Sesin geldiği yöne baktığında bir çift göz görüyor genç: bir arabanın farları. Kaykıldığı sandalyede doğruluyor, üstüne başına çekidüzen veriyor. Tam o sırada, iki yıldız kaçırıyor karanlığın içine; belli ki yersiz şakalar yapmakla meşgul olan iki yıldız. “Belki,” diyor genç içinden, “bu geçip gitmez.” Aslında durmasından korkuyor; bu kadar aydınlık bir gecede kendisine saklanamayacağını biliyor. Birden boğazı kuruyor, öksürüyor. Bekliyor. Bekliyorum...

Yol yorgunu araba büyük bir gürültüyle yaklaşıyor. Farları, gencin evini aydınlatıyor. Cama vuran gazlambasının ışığını korkutuyor. Ay, yakınındaki yıldızlara sessiz olmalarını söylüyor; o da heyecanlı. Yaklaşıyor, yaklaşıyor... Ve duruyor araba. Zaman duruyor; saatimi çıkarıp atıyorum.

Arabadan bir adam iniyor; belli ki yol yorgunu. Ne ayı görüyor ne de yıldızları. "Merhaba!" diyor adam. Sonra da gencin her gün onlarca kez andığı, köyün hemen yakınındaki büyük şehrin adı dökülüyor dudaklarından. Şehrin adı, adamın bıyıklarına çarpıp arabanın üstünden sektikten sonra ulaşıyor gencin kulaklarına. Heyecanlanıyor genç; avucunun içine saklamaya çalıştığı sigarasını çaktırmadan yere atıyor. Sigaraya basıp yalnızlığın bütün delillerini yok etmek istiyorum; ulaşamıyorum...

“Nasıl gidebilirim oraya?” diyor adam. Genç, titreyen elini havaya kaldırıp yolun öbür başını göstererek, “Böyle,” diyor, “böyle gideceksiniz, dümdüz.” Sesi her zamanki sesi değil. Adamın da bunu anlamış olabileceğini düşünüp utanıyor. Adam, arabasının homurtularını bir an önce geceye salmak isteğiyle arabasına binecekken geçmişini ardında bırakmaya hazırlanan günahkâr edasıyla bir soru daha soruyor: “Orada bildiğin iyi bir otel var mı?” Genç yutkunuyor, yıldızlar sönüyor ve ben nefesimi tutuyorum.

“Bilmiyorum,” diyor genç, “bilmiyorum.” Soğuk soğuk terleyen sırtından bir ürperti geçiyor. “Ben oraya hiç gitmedim!” Gencin sözlerini bitirmesini beklemeden arabasına binen adam, sarı ışıklarıyla geldiği yoldan, kırmızı ışıklarıyla uzaklaşıyor. Oraya doğru, o şehre doğru. Yıldızların kendisini seyredip seyretmediğini düşünürken geceye doğru fısıldıyor genç: “Ben buradan başka bir yere hiç gitmedim.”

Yere attığı sigarası sönmeden bir-iki nefes daha çekmek istiyor. Eğilip alacakken sandalyesinin ayaklarının yere biraz daha gömüldüğünü görüyor. Ay, gencin bunu görmesini engellemek için bulutları çağırmakta, geceyi karartmakta geç kalıyor. Gazlambasına üfleme istiyorum, soluğum kesiliyor.

Bu gece, dünyanın daha kaç köşesinde bu sessizliğin yaşadığını bilmiyorum.

Bu sözler zaten var. Sözleri benim için farklı kılan, anlamlı kılan, senin elyazınla yazılmış olmaları. Belki de bunlar senin değil, benim fikirlerim. Bir öykünün notları, asla bitmeyecek bir romanın giriş cümlesi, yetiştirmek için uykusuz geceler demlediğim bir yazının taslağı. Karalama defterinden çaldığım şu sayfaya bakarken bunları görüyorum. Ve nasıl Borges her uyanışında kendini hatırlıyorsa ben de senin her harfinde kendimi buluyorum.

Çünkü bu sözler zaten var. Bu sözler, anlamlarını bir kenara bırakıp bana dönecek (Dönüşecek mi demeliyim?) kadar cesur. İşte belki bu yüzden senin harflerine, o harflerin elinden çıkma bir yazıya döndüğü sayfalara, o sayfalarda dilin kölesi haline getirdiğin (Getirdiğim mi demeliydim?) tutkuyla bağlıyım. Oysa tutku cinayettir. Ve ben, bu sözler için her şeyi göze alırım.

Uzun yazmak kolaydır da, duygularını, iç dünyasını az sözle çok anlatmak kolay değildir. Yekta Kopan, bir tarz denemesi yaptığı kitabında kısacık öykülerle zengin bir dünya seriyor gözlerimizin önüne... Sanki cümlelerde şiirler saklı...

Desenler: Temür Köran

10,5 TL
KDV DAHİL

🔗 canyayinlari.com 🐦 twitter.com/canyayinlari 📘 facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-3388-8

9 789750 733888